

BERGSLAGENS JAKT- O FISKEVÅRDSFÖRENING

I jaktens historia är 50 år en obetydlighet. I vår nordiska kultur har jakt och fiske alltid haft mycket stor betydelse för människans liv, så länge hon har funnits här. Även i dagens samhälle och för den enskilda människan är jakt och fiske en betydenhet, även om jakten ej har lika stor betydelse för hennes livsbetingelser.

När BJFF nu fyller 50 år vill vi celebrera detta och minnas åren som gått.

Med denna lilla skrift är avsikten att för yngre medlemmar ge föreningens historia, och för de äldre att minnas tillbaka.

Ett rikhaltigt och väl dokumenterat källmaterial finns att ösa kunskaper ur, och till alla som under årens lopp på olika sätt medverkat till BJFF utveckling framför jag på nuvarande styrelsens uppdrag ett varmt tack.

Rune Antonsson

LEDNING

Under årens lopp har omsättning av styrelsefunktionärer skett relativt sällan och på sådant sätt att kontinuitet och traditioner kunnat bevaras.

Sekreteraren var tillika kassaman åren 1948-1958.

Ofta har medlemmen fått erfarenhet av styrelsearbete som ledamot av styrelsen innan han valts till någon av befattningarna ordf, sekr, jvch, fiskevch eller kassaman. Med hänsyn till festarrangemang och förplägnad under älgjaksveckan i Villingsberg har en av styrelseledamöterna utsetts som klubbmästare, en befattning som bestrids av Gunnar Lager, företräd av Harald Larsson och Börje Lindström.

FÖRSTA STYRELSEN

Överste	Carl Årmann	Ordförande
Major	Göran Stenfelt	Fiskevårdschef
Kapten	Kristian Kristiansson	Jaktvårdschef
Kapten	Eric Melchior	Skattmästare
Kapten	Jan-Carl Danielsson	Sekreterare
Jägmästare	Einar Söderberg	
Styckjunkare	Olle Falk	

<u>Ordförande</u>		<u>Sekreterare</u>	
1945-1946	Carl Årmann	1945-1948	Jan-Carl Danielsson
1946-1948	Gunnar Hjort	1948-1950	Erik Lindqvist
1948-1957	Jan-Carl Danielsson	1950-1952	Erik Lindström
1957-1963	Börje Brattberg	1952-1955	Arne Johnson
1963-1969	Bengt Lindquist	1955-1958	Gösta Säfwe
1969-1989	Rune Antonsson	1958-1962	Erik Lindström
1989-1994	Börje Lindström	1962-1981	Ove Rundberg
1994-	Hugo Nystrand	1981-1989	Börje Lindström
		1989-	Leif Thor

<u>Jaktvårdschef</u>		<u>Fiskevårdschef</u>	
1945-1946	Kristian Kristiansson	1945-1952	Göran Stenfelt
1946-1948	Stefan Ohlsson	1952-1953	Olle Boström
1948-1953	Lennart Göthberg	1953-1958	Göran Stenfelt
1953-1957	Erik Lindquist	1958-1971	Sixten Beimark
1957-1966	Axel Hullberg	1971-1985	Bengt Björfelt
1966-1971	Birger Lander	1985-1993	Ulf Johansson
1971-1986	John Bengtsson	1993-	Jan Ekman
1986-	Erik Henriksson		

<u>Skattmästare</u>	
1945-1948	Eric Melchior
1948-1958	Sekreteraren
1958-1962	Gösta Säfwe
1962-1982	Sven Svensson
1982-1986	Sven Steen
1986-	Lars Åkerstedt

I styrelsen ingår förutom ovan nämnda två ytterligare ledamöter varav den ene enligt stadgarna skall vara chefen Fastighetsenheten. Bengt Nyrén bestrider den befattningen och är dessutom materielförvaltare.

MEDLEMSKAP, JAKT- O FISKERÄTT

Antalet medlemmar har efter hand ökat från att ha varit 29 under första verksamhetsåret till nuvarande 60. Pensionsavgångna medlemmar som haft jaktkort i minst 15 år får kvarstå som

medlemmar. Härutöver har föreningen 3 hedersmedlemmar: Erik Lindquist, Sven Svensson och Bengt Björfelt.

Vid föreningens start indelades medlemmarna i jägare (10), fiskare (8), jaktkamrater (7) och fiskekamrater (4) med målsättningen att "kamraten" skulle lära sig jakt och fiske av en mera erfaren kamrat. Denna målsättning har bibehållits i grunden genom åren fram till nuvarande regler, som finns i föreningens "Värt att veta", med jägarexamen som grund.

Från att ha varit förbehållet A 9 officerare och underofficerare kan nu medlemskap erhållas av garnisonens alla försvarsanställda. Antalet jaktkort gällande föreningens arrenderade marker i Villingsberg och Kristinehamn var från början maximerat till 20.

Fiskerätten har efterhand utökats att gälla även för andra än BJFF-medlemmar. Närke-Bergslagens sportfiskeklubb, Örebro, i Gilsåssjön, Lilla Axsjön och Stensjön (N Gilsåssjön), Garphyttans fiskevårdsförening i Ymningen, Stensjön (S Ymningen), Svarttjärn och Stora Axsjön samt småtjärnarna Lämmtjärn, Svartpotten och Kotjärn. Personalen i Villingsberg samt vpl har rätt till sportfiske i Kärmen, Noren och Villingen.

JAKTMARKER

Vid föreningens start arrenderades markerna i Kristinehamn, 1009 ha, varav 566 ha tillhörande Fortifikationsförvaltningen, FortF och 444 ha Domänmark. Senare har tillkommit 26 ha tillhörande Kristinehamns stad. När I 2/Fo 52 flyttade till Kristinehamn 1994 utökades övningsområdet för Kristinehamns garnison genom inköp av 606 ha av Domänverkets mark norr Posseberg samt 162 ha privatägd mark sydväst Märsta. Samtidigt övergick den tidigare Domänmarken om 444 ha till Fortifikationsverket, FortV, som därmed är ägare till all mark inom övningsområdet i Kristinehamn. Från och med jaktåret 1995/96 arrenderas denna mark av BJFF.

Från starten arrenderades i Villingsberg 7959 ha öster Kärmenlinjen, som då förvaltades av Domän, men som senare övertagits av FortV, samt härutöver lägerområdet 230 ha. Fram till 1/7 1946 hade 4 arrendatorer jakträtt inom del av området. En av arrendatorerna var Einar Söderberg som ingick i första styrelsen. Ville Nyström, som senare blev bevakare hade arrendekontrakt inom del av skjutfältets östra del fram till 1/7 1947. Senare arrenderades av Domän, utom för älgjakt, skjutfältets del väster Kärmen, utom Kärmsöhalvön som arrenderades senare. Området från Kringelhultsvägen intill vägen lägret - Älgsimstorp uppsades av BJFF 1968 av kostnadsskäl.

Numera omfattar arrendet 1386 ha Domänmark från Kärmen intill vägen lägret - Älgsimstorp. Arrendet gäller småviltsjakt och rådjur utom Medskogshalvön där arrendet även gäller för älg intill lägerområdet.

VILTVÅRD, JAKTFORMER OCH AVSKJUTNING

Antal fällt vilt under en jakttag är ju inget mått på jägarkvalité, men statistik och uppföljning inom ett område under flera år är ur många synpunkter intressant. Intressant är dock att se vilttillgångens variationer. Det mest markanta är antalet fällda älgar som väl överensstämmer

med landet i övrigt. Men man kan nog utan överdrift säga att BJFF har legat väl framme när det gäller modern älgvård. De första älgarna fälldes 1949, 2 tjurar, som nedlades av Olle Falk och "Staka-Lars", skogvaktare från Storfors. Olle och Staka-Lars skulle första jaktdagens morgon släppa Staka-Lars' hund i Postkursdrevet och den första älgen blev fälld innan jakten knappt hade börjat. Älgjakten har annars och framför allt på senare tid bedrivits som drevjakt förutom någon gång som vaktjakt på A 9-området. En successiv uppgång följde med ca 20 på 60-talet fram till rekordet 77 1982. I Kristinehamn fälldes 1959 den första älgen, en tjur. Första kalven fälldes i Villingsberg 1953, och då av misstag, vilket också renderade i att skytten fick betala fällavgiften 30 kr efter bifall från FortF - jämför med nutidens syn på kalvavskjutning. Det skulle dröja ända till slutet av 60-talet innan antalet kalvar nådde 50 % av antalet fällda djur. Totalt har fällts 1545 älgar under 50 år.

Älgjakten i Villingsberg ingår från 1992 i älgskötselområde. Samråd angående älgens skötsel från 1994 omfattar ca 85000 ha.

Rådjursjakten har även den följt ett likartat mönster med något enstaka fällt rå per år under 50-talet fram till 64 fällda under jaktåret 1994-95.

Rådjuren har också fått den största omsorgen när det gäller utfordring och det med rätta med hänsyn till sin känslighet under hårda vintrar. I Villingsberg finns ett tjugotal utfordringsplatser och viltåkrar som sköts med stor omsorg under överinseende av jaktvårdschefen.

Uppföljning och sådd i gamla åkrar har också blivit ett kärt tillhåll för såväl älg som rådjur.

Rävjakten ägnades måhända ett större intresse under 50- och 60-talen än under senare år och framför allt var grytinventeringen mera förekommande. 20-25 rävar per år var en normal avskjutning med 4-5 i ett gryt. Olle Boström har berättat om en grytjakt då han försökte dra ut räven i svansen med följd att skinnets lossnade, men med taxen insläppt i grytet kom den halvt avkladda räven ut och mötte sitt öde. Jaktåret 1984-85 sköts ingen räv. Rävskabbens härjningar hade gjort sig märkbar.

Ingen vet varthän haren har sin gång, är ett gammalt talesätt, men den som i någon mån lärt sig förstå harens bukter och tyda hans avhopp får kanske det största jaktnöjet även om jägaren är den som oftast blir lurad, så ock bland BJFF jägare.

Avskjutningen har genom åren varit i huvudsak konstant ca 40 även om tillgången varierat.

I början av 50-talet fick varje medlem skjuta 2 harar, men ytterligare en fick skjutas om jägaren sköt en räv. I januari 1952 stoppades harjakten efter 24 skjutna, dock med tillåtelse efter det att man lyckats skjuta en räv.

Olle Falk hade naturligtvis fällt sina två harar på ett tidigt stadium och behövde den obligatoriska julharen. Spjuvern Olle fann då för gott att inlämna en ansökan till styrelsen om tillstånd för julharen. Ett lika skämtsamt yttrande med bifall gavs av sekreteraren Arne Johnson. Bägge urkunden följer i oavkortat skick till nöje för dagens jägare.

Till de trivsammaste jakterna får nog räknas "Harmässorna" i Villingsberg, gemensam jakt med särskilt inbjudna gäster. Tillgången på transportmedel var liten och varje jakttillfälle blev

ett stort arrangemang och en högtid. Den första harmässan genomfördes 22-23 november 1947. Transporten skedde med buss eller tåg för de som ej hade tillgång till bil och jägarna hade sin förläggning i Kärmsön. Stövarskallet i skogen och samvaron med jaktkamraterna vid stockelden var jaktdagens behållning även om bytet ibland blev ringa.

I och med att allt fler av BJFF jägare blev bilägare (ej biljägare) ökades möjligheterna att komma ut i mindre jaktlag, men nog skulle det vara roligt att någon gång igen genomföra en harmässa. Klappjakten på rävmå i januari med hela familjen i skogen har numera ersatt harmässan.

FISKEVÅRD OCH FISKE

Det stora antalet sjöar på skjutfältet har alltid varit en fin tillgång för den som i kanot eller eka vill glida omkring på vattnet och fiska i någon naturskön vik. Sjöar som Noren och Gilsåssjön har med sin omväxlande figuration gett fiskaren sköna naturupplevelser. Men även småtjärnarna kan ge den fiskelystne en trivsamt dag efter en vandring längs gamla stigar.

Av inplantering kan nämnas, 1950 100 000 gäddyngel i Noren, 10 000 i St Villingen och 5 000 i Lilla Villingen samt 1 000 laxöringsyngel i förbindelsen mellan St och L Villingen.

Senare har ädelfisk inplanterats i Kvarnsjön men avbröts 1972. Därefter har Ljustjärn använts för inplantering av regnbågsforell, samt vid enstaka tillfällen även i Kossatjärn. Sedan 1987 sker åter inplantering i Kvarnsjön.

1972 genomfördes inplantering av ålyngel i Kärmen. Olle Boström är en av de få som idkat ålfångst och hans rökning av ål tillhör det mera delikata.

Sportfisket har genom åren varit mest förekommande liksom gäddfiske med sax. Till de familjära nöjena hör fisketävlingen på Kärmens is som årligen arrangeras av fiskevårdschefen.

Det stora problemet har varit nedfallet av luftföroreningar, som sänkt pH-värdet, och därmed gjort vattendragen alltför sura. Kalkning i föreningens regi har endast kunnat göras i begränsad skala och då framför allt i Ljustjärn. En omfattande kalkning genomfördes 1984 av Örebro kommun i hela Kilsbergsområdet. Detta medförde att sjöarna fick ett acceptabelt pH-värde.

Kristinehamn 9/12 1953

Till Styrelsen för BJFF

Ang tillstånd att nedlägga extra vilt till jul.

Härmed får jag vördsamt anhålla att styrelsen för BJFF måtte - om jag skulle få ett sådant tillfälle - bevilja mig tillstånd att - om någon räv icke skulle kunna avlivas - nedlägga ett stycke julhare å föreningens marker i Kristinehamn.

Då jag väl känner till de beslut, som fattats vad antalet harar/man och år beträffar, har jag gjort en tillbakaräkning i tiden och funnit att jag under den senaste femårsperioden icke skjutit fullt antal varför min andel i viltstammens reglering ej fullgjorts på ett tillfredsställande sätt, vilket jag nu önskar gottgöra.

Jag har under året redan haft två möjligheter - vilka båda tillvaratagits - därav ett i viltvårdande (fälthare vid Prästerud) och ett i hunduppfostrande syfte (unghund fallen efter Champion Petter).

Då jag vet att ett uteblivande av harstek på juldagens matsedel skulle utgöra en kraftig broms för mitt fortsatta deltagande i kommande söndagsjakter (vilket även vetskapen om att någon hare ej får nedläggas före jul skulle vara) och då jag även vet att styrelsen genom personliga erfarenheter väl känner till dessa förhållanden, hoppas jag att min ansökan beviljas.

Högaktningsfullt

Olle W Falk

.....
Till styrelsen

Såsom styrelseledamot i BJFF hyser jag stor förståelse för ovan anförda skäl och tillstyrker på det varmaste att ansökan bifalles.

Kristinehamn 9/12 1953

Olle W Falk

Styrelseledamot

**Sekreteraren och
skattmästaren****Yttrande**

Det torde i viss mån vara oriktigt vad sökanden anger beträffande antal harar per man och år. De begränsningar som gjorts ha ju tillkommit per år och att då tillbakaräkna en femårsperiod kan ej vara riktigt. Att sedan tala om att "ej ha fullgjort min andel i viltstammens reglering på ett tillfredsställande sätt" kan väl enbart betraktas som ett utbrott av det skämtlygne sökanden är i så stor besittning av.

För att sedan rätt kunna bedöma det motiverade i denna framställning måste man först utröna vilka möjligheter som stå sökanden till buds för att undgå julbordsharstekproblemet utöver att nedlägga en hare inom området härstädes, varvid jag kommer till följande slutsatser:

1. Vårt område i Villingsberg, där inga restriktioner råder, står till förfogande.
2. Sökanden har semesterdagar kvar.
3. En kombination och utnyttjande av semesterdag och jakt i Villingsberg torde vara att rekommendera.

Av de båda möjligheter som sökanden redan utnyttjat torde nedläggandet av en fälthare vid Presterud möjligen kunna räknas till viltvårdande, däremot anser jag motivet för nedläggande av den andra haren vara mycket svagt. Sökanden har nämligen ej uppgivit, huruvida han, därest haren drivits enbart av Ch Petter, skulle ha nedlagt densamma (men detta kan man nog ta för givet).

Det vittnar om mindre god organisationsförmåga att utsätta sig för någon som helst "broms" för deltagande i söndagsjakten, varför detta ej utgör något som helst motiv för ett bifall till ansökan.

Som av ovan framgått synes tillräckliga skäl föreligga för ett avslag på ansökan med då jag känner sökanden personligen och hans ideella syn på jaktproblemen, samt då, han, enl hans tillstyrkan, även synes begripa sina egna problem och dessutom enl ansökan synes vara intresserad av att jaga i hunduppfostrande syfte, föreslås att sökanden meddelas tillstånd att för undvikande av "hem"(liga) kontroverser nedlägga en hare, dock endast om detta sker i hunduppfostrande syfte och föremålet för fostran blir min unghund BAMSE. Vidare måste jakten ske under vederbörlig kontroll då det visat sig att för sökanden ett eller annat skott "går" av utom sökandens kontroll.

Antal fällda älgar på BJFF marker

Totalt har fällt 1545 älgar t o m hösten 1994. Ingen könsbestämning genomfördes före 1974 på kalvar fällda i Villingsberg.

År	VILLINGSBERG				KRISTINEHAMN				Summa
	Tjur	Ko	Tjkalv	Kvkalv	Tjur	Ko	Tjkalv	Kvkalv	
49	2								2
50	4	2							6
51	4	2							6
52	7	3							10
53	10	4		1					15
54	9	8		2					19
55	9	7							16
56	6	7							13
57	9	8							17
58	11	9		1					21
59	8	7		3	1				19
60	13	7		4		1			25
61	11	7		2	1				21
62	14	6		4					24
63	9	9		7	1				26
64	10	7		3					20
65	8	7		5	1				21
66	11	3		6					20
67	9	6		8					23
68	8	6		7					21
69	7	5		13					25
70	9	4		13					26
71	10	4		13		1		1	29
72	12	3		14	1				30
73	10	5		15					30
74	10	6	8	6	1				31
75	12	3	9	7	1				32
76	11	6	11	7	1			1	37
77	15	6	14	7	1	1	1	1	46
78	19	5	17	7	1		1	3	53
79	23	7	14	16	3		1		64
80	24	13	15	16	3	1	1		73
81	22	11	14	15	2	1	2		67
82	27	13	16	17	2	2			77
83	22	12	16	16	3	2			71
84	19	18	17	5	1	1	2		63
85	10	16	11	8	2	1		1	49
86	11	13	16	7	1			1	49

År	VILLINGSBERG				KRISTINEHAMN				Summa
	Tjur	Ko	Tjkalv	Kvkalv	Tjur	Ko	Tjkalv	Kvkalv	
87	11	10	14	8		1	1		45
88	11	12	17	8	2	1			51
89	17	11	5	13	1	2	2	1	52
90	15	13	11	13	1	1		1	55
91	9	9	17	10	2		1	1	49
92	9	7	7	7			2	1	33
93	7	6	11	7	1	2		2	36
94	6	4	6	9	1	1			27

JAKTBEVAKNING

Redan från första början kom jaktbevakningen att ägnas stor omsorg. Intresset för uppgiften var stort och BJFF kunde välja bland många lämpliga jägare. Under den första tiden deltog de kronojägare som haft sina bevakningar i Villingsberg före skjutfältets tillkomst. Den längsta tiden som bevakare har Bernhard Alter, som anställdes som jaktbevakare 1948. Bernhard hade dessutom sin dagliga verksamhet vid polisen i Örebro, vilket gjorde honom dubbelt vaksam.

Martin Carlsson anställdes som bevakare 1953 och ägnade framför allt östra delen av Villingsbergsområdet sin bevakning, där han dessutom hade sin egen jaktmark i direkt anslutning till skjutfältet. Martin var dessutom en föregångsman när det gäller utfodringsplatser för rådjur. Anders Edholm blev bevakare 1954 med framför allt västra delen av skjutfältet som verksamhetsområde, ett område han väl känner sedan sin uppväxt på V Björntjärn.

Wille Nyström tillhörde dem som hade jakträtt på en del av skjutfältet fram till 1947 och var bevakare från 1950 fram till sin död 1967. Willes årsrapporter med uppgifter om vilttillgång och viltvårdsåtgärder gav alltid intressant läsning. I senare tid har Karl-Olov "Lill-Olle" Larsson och Arne Eriksson tillkommit som jaktbevakare. Båda var vid anställningen som jaktbevakare verksamma som skogsarbetare på skjutfältet. Både Arne och "Lill-Olle" har också verksamt bidragit till viltvården och "Lill-Olle" inte minst genom upplöjning och harvning av viltåkrar.

Efter sin pensionering var Olle Boström och Bertil Blomqvist jaktbevakare. Bertil var dessutom tillsynsman för jaktstugan Tolsbohyttan.

UTBILDNING

Den gamla bestämmelsen om "jaktkamrat" och "fiskekamrat" som fanns vid föreningens bildande tillkom i utbildande syfte och har varit grundläggande för utbildningen av framför allt jägare inom BJFF.

Ett rikligt deltagande i jaktstigar i Björneborg och Kristinehamnsområdet gav jägarna nya impulser och fin kontakt med andra jägare.

Lerduvebanan vid Skogshult, som tillkom 1962 framför allt genom Bertil Blomqvists händighet, gav fin träning i hagelskytte. Banan som vandaliserades av ungdomar ersattes av lerduvekastare i det fria. Tillkomsten av länsälgskyttet blev populär inom BJFF och gav Rune Lundquist en individuell seger inom länet. Träningen för länsälgskyttet och den obligatoriska kvalificeringen, godkänt prov för älgskyttemärket, inför varje års älgjakt har genom åren varit livligt frekventerat.

Med jaktvårdschefen som ledare har studiecirklar med Jägarförbundets litteratur "Viltvård", "Älgen", "Jakten, jägaren och lagen", "Jägarskolan", "Skogsvilt Fjällvilt", "Fällor Fångst", "Bättre Jaktskott", "Eftersöket" samt "Viltvård i samverkan" (med bl a betestryckinventering) anordnats med jägarexamen som slutmål.

Kurser i köttbehandling har också genomförts.

Årsstämman 1985 beslutade att från 1986 skall jägarexamen gälla för BJFF medlemmar som vill bära vapen i skogen. I det fallet ställde BJFF kraven högre än vad lagen då krävde.

Till utbildning måste också räknas det rika utbyte av jakt som medlemmarna har och har haft med jägare både inom och utom landet.

EKONOMI

Den första arrendeavgiften för Villingsberg var 100:- kr och för A 9-området 25:- kr, avgifter som idag verkar helt osannolika.

Den första årsmkostnaden löd på 374:- kr, men hade 1950-51 tiodubblats. I och med ökad älg tillgång ökade kostnaderna.

Med älgjakten i Villingsberg följde också gemensam mathållning som 1953 löd på den totala summan av 418:97 eller 1:85 per måltid. Man hade inkomster det året också - försäljning av 10 l mjölk á 41 öre per liter = 4:10!

Jag har aldrig kunnat få reda på vem som köpte mjölken och varför!

TRADITIONER

När man upplevt en sak en gång och funnit det positivt så vill man gärna göra om det. Är det även då positivt så är det början till en tradition.

De trivsammaste traditionerna är kanske arrangemangen med deltagande av hela familjen. Framför allt gäller det klappjakten på räv i slutet av januari, där även de allra yngsta familjemedlemmarna som kan ta sig fram till fots deltar. Den varma buljongen och korygrillningen vid brasan är måhända ett tillfälle då naturkänslan befästs. Den efterföljande räkfesten och dans tillsammans med fru eller flamma förgyller dagen.

När jaktåret är slut och när försommaren står i full blom genomförs vårfesten i Villingsberg likaledes med familj. Längs den naturstig, som lagts av jaktvårdschefen, får familjen tillsammans lösa naturfrågor i tipsform, en populär promenad som berikar även den kunnigaste.

Under älgjakten har BJFF skapat en tradition som är efterföljansvärd och skärper jägaren. Efter avslutat drev får varje passkytt inför jaktledaren och samtliga deltagare redogöra för vad som hänt på passet oavsett han avlossat något skott eller ej.

Till traditionen hör också att vid gästmiddagen utse en av jägarna till "Riddare av Elgklöven", en ceremoni med all den mysticism och riter som hör till ordensväsendet och som är väl förborgat hos riddarna.

För BJFF framtid är att hoppas att de traditioner som utvecklats genom åren får medverka till föreningens positiva utveckling med beaktande av tidsandan och viltets betingelser. De upplevelser som äldre jägare har haft i skogen bör få bidra till de yngres kunskap om och känsla för naturen.

För min egen del blev det, under den tid jag var ordförande, något av en tradition att till gästmiddagen vid älgjakten i Villingsberg skriva en liten dikt och låt mig till sist lämna en av dessa, i ett försök att återge mina egna känslor och den ödmjukhet som vi alla bör känna för viltet och för människor som genom tiderna fått sin utkomst därigenom.

Jag har medvetet avhållit mig från jakthistorier och endast antytt någon. Vi låter i stället den muntliga traditionen föra dessa vidare till nöje för såväl berättare som åhörare med den mytbildning som detta kan ha till följd.

Var hälsad gäst som medlem till vår högtidsdag,
ty skogsmän alltid bjudit har om än från enkelt tjäll.
Sitt ner en stund i vänners lag,
och det som dagen gav, låt minnas nu i kväll.

I arla morgon steg vi upp fast vinden kändes kulen,
att jaga älg vårt motto var för dagen,
och äntligen, på Jutafallet stod han ståtlig, ångande från mulen.
En flyktig syn, som jägare man blir betagen.

Ej jaga blott, man gläds av höstlig sprakande natur,
och namnen Orrkojmossen, Älgsimstorp och Björntjärn,
det vittnar om en gammal fin kultur,
där fordom foror gått med lasten full av järn.

Från Trummö upp till Ängasjön vi tredje drevet framåt steg
när över Runåshöjden klapp och skallen ljöd,
där en gång bonden maten tog ur mager odlad teg,
och kanske någon älg och annat vilt som skogen bjöd.

Du jägare som icke tvingas jaga för ditt levebröd,
var ödmjuk när du kliver fram på nedlagd åkermark.
Här bodde enkel torpare som jagade av nöd,
när säden frös och mjölet blandades med bark.

I BJFF vi vistas här i vardag som i helg,
för glädje vi i denna jaktmark känner,
och främst av allt vår högviltsjakt, på jakten efter älg.
Det är för oss en högtid som vi delar med till vänner.

Rune Antonsson